

# השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"



עלון מורחב - חודש תשרי תשפ"ו • עלון מס' 173

## השגחה שבועית

### 14 שנה של ציפייה 14 שנה של אמונה ושמחה

יש לי חבר קרוב מאוד שהתמודד במשך 14 שנה עם צפייה לילדים, אך מי שלא ידע - לא היה מבחין בכך. האברך התהלך עם חיך על פניו.

ברוך ה', בשבת פרשת נצבים, התבשרו כל ידידיו שהוא זכה לחבוק את בתו הראשונה. כולם הודו לה' כי טוב.

אבל מה שמעניין במיוחד הוא להציץ לתוך ארבע עשרה השנים של הצפייה. מצד אחד, הוא כל הזמן קיווה לישועה; מצד שני, התהלך שמח. לכאורה, שני הדברים סותרים זה את זה - אם הוא עדיין מקווה ומייחל, האם זה לא צריך לשבור את השלווה שלו?

נציץ בקטע אחד מתוך מאמר שכתב האברך, וכך נוכל להבין את הכל.

כותרת המאמר היא: כשמבינים שטוב ה', נעלמות כל הדאגות. וכך הוא כותב בתוך הדברים:

"הדרגה הבסיסית היא - לבטוח בטוב ה' ולהיות בטוח שהוא יעשה לי את הטוב.

האדם אומר: ברור שהוא טוב, והוא עושה לי טוב, אבל מה אני יודע מה טוב בשבילי? אולי טוב לי להיות במצב הזה או אחר. אולי טוב לי לסיים את החודש בקושי, אולי טוב לי לגלגל חובות, אולי טוב לי לגור בדירה קטנה, אולי טוב לי להתמודד עם ילד בעייתי, אולי טוב לי שלא יהיו לי ילדים. יש הסברים בנויים היטב לכך שזה טוב בשבילי.

ובפרט הקול פנימי שאומר, אולי לא מגיע לי? אולי אני לא ראוי לכך?

אם האדם חושב ככה, זה אומר שהוא צריך לחזק לעצמו את ה"טוב ה' לכל". להתבונן בטובות ה' האינסופיות - הפרטיות והכלליות - בכל העולם, כך תוכל להרגיש את טוב ה' מכול, מכך רגל ועד קדקדך.

כמו ילד קטן שמבקש מהוריו משהו - אינו שואל אם מגיע לו או לא. כך תבוא להקב"ה: תקווה, תיחל, ותתפלל על מה שאתה רוצה. ברור שצריך לשפר את מעשיך, אך לא בגלל זה להרגיש שלא מגיע לך - כי באמת, לא מגיע לנו כלום. אלא - בוטחים בטוב, ולבטוח אין גבול.

כל זמן שאתה לא שמעת בבירור שזה לא טוב בשבילך, כמו שמשנה רבינו שמע מהקב"ה, 'אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה', תוסיף להתפלל ולייחל לטוב הנראה והנגלה לעינייך.

זה תקף לכל הזמנים, ולחודש תשרי בפרט, לדעת כי טוב ה'. לבקש ולייחל להקב"ה על כל דבר ודבר, להתפלל על כל מה שאדם רוצה. ה' הוא טוב ורוצה לנו את ההכי טוב.

בברכת כתיבה וחתימה טובה  
פינחס שפר

## דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

### לי הכסף והזהב (ב)

להם כי ההיפך הוא הנכון. כי אכן, הם יכולים לשווק את עצמם היטב כדורשי טובתנו, אבל ביום הדין הגדול מתגלית כל האמת.

לעומת זאת, לגבי 'הרבינו כסף וזהב' לא נכנסים בכלל למשא ומתן, כאן התשובה היא: זה לא קשור אליכם! חשבתם שאתם מרבים ממון? - שטויות והבלים! שגיאה חמורה! מעולם לא היה דבר כזה. אתם לא הרבתם כסף וזהב, אין לכם בכלל אפשרות לעשות זאת. הכסף והזהב הם של הקב"ה, "לי הכסף ולי הזהב". רש"י שם מפרש, "ובידי לתת לאשר אחפוץ בו".

הרד"ק בפירושו מוסיף נקודה חשובה: "ביד מי שהוא - שלי הוא". גם בזמן שאדם מניח את כספו בבדיקת, מחביא אותו מתחת למזון או מפקיד אותו בחשבון הבנק הסודי שלו, הכסף הוא של הקב"ה.

כמה נחת ושלווה מביאה הידיעה הזאת אל הלב. כמה עושר ואושר היא טומנת בחובה. כמה לחצים ועומסים היא מסירה. בשביל מה לכלות את הימים והלילות בדאגה ובחרדה? יש רבים שדואגים איך יהיה להם כסף, ויש אחרים שחרדים שמא ייגמר להם הכסף; אלו וגם אלו יכולים להירגע. אנחנו הבנים של הקב"ה, אשר לו הכסף והזהב.

אמנם כן: מצד המס שהוטל על בני האדם, "בזיעת אפך תאכל לחם", חובה עלינו לעשות השתדלות, וזכור, למדנו על האופנים שבהם צריך האדם להשתדל לפרנסתו, ולעסוק במלאכה שמתאימה לו ולאופיו, באופן שמותר לפי פסקי השולחן ערוך.

אבל להליחץ? לדאוג? להיכנס לעבודות קשות ומתישות, מעבר לכוחות? אין כל טעם. כמות הכסף שתגיע לרשותנו היא בגזירת עליון בלבד. "לי הכסף ולי הזהב" זהו כלל שתתקן תמיד, בכל הזמנים, אצל כל האנשים.

יהי רצון שנזכה לרוב שפע והרחבה, להגדיל כבוד שמיי, ולעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו.

(מתוך שיעור 261 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגוי ישיר - 02-3011904)

בקשו רחמים מרובים  
עבור האברך ר' יצחק בן בשא [קלצקי] הי"ו  
קו לחלוקת פרקי תהילים: 077-4822963

זה יקרה בקרוב מאוד: משיח יגיע, בית המקדש ייבנה, ועם ישראל הנרדף והמושפל עד עפר, שהגויים עשו כל מה שרק יכלו כדי למחוק אותו מהמפה, יתגלה בשיא תפארתו. החל מאותו רגע, לא רק אנחנו נדע כי 'אתה בחרתנו מכל העמים... ורוממתנו מכל לשון', אלא גם כל עמי הארץ יראו כי שם ה' נקרא עלינו. הכבוד שעם ישראל ינחל לעתיד לבוא הוא בלתי ניתן לתיאור. זה משהו שאיננו מסוגלים לדמיין. מדרשי חז"ל מלאים בתיאורי הוד ותפארת. כמה נאדר יהיה המראה, עת יעשה הקב"ה מחול לצדיקים, וכל אחד יראה באצבע ויאמר, "זה ה' קיוונו לזו" - לא התייאשו, לא התבלבלו, לא התפתנו, לא נבהלנו מכל הרדיפות והניסיונות! חיכינו, קיוונו, ציינו, ייחלנו, התאמצנו, התעקשנו, עסקנו בתורה וקיימנו את מצוות ה' במסירות ובנאמנות, והנה-הנה, אשרי המחכה ויגיע!

מהצד יעמדו אומות העולם ועיניהם כלות. כעת, לאחר שהאמת התגלתה לעיני כולם בשיא הדרה, הם מבינים, מאוחר מדי, כי כל אלו שהצרו לישראל עומדים כעת לקבל את עונשם, וכל אלו שעזרו וסייעו לישראל לעסוק בתורה, מקבלים את שכרם.

באים בני האומות, ומנסים להמשיך בצביעות שבה נהגו תמיד: אף הם מבקשים שכה נישגות המלכיות בזו אחר זו - רומי, פרס ועוד ועוד, וכל אחת מצטדקת ואומרת, כי עשתה רבות לטובת כלל ישראל.

שואל הקב"ה את מלכות רומי: במה עסקתם? אומרים לפניו: ריבוננו של עולם! הרבה שווקים תיקנו, הרבה מרחצאות עשינו, הרבה כסף וזהב הרבינו - וכולם לא עשינו אלא בשביל ישראל, כדי שיתעסקו בתורה!

עונה להם הקב"ה: שוטים שבעולם! כל מה שעשיתם - לצורך עצמכם עשיתם! תיקנתם שווקים כדי להוסיף בני אדם, מרחצאות - לעדן בהן עצמכם, כסף וזהב - שלי הוא, שנאמר (חגי ב'): "לי הכסף ולי הזהב".

נתבונן במענה שיקבלו הרומאים: לגבי הפעולות שעשו בכסף, יש משא ומתן. הרומאים בחרו לבצע פעולות מסוימות, ועל בחירתם הם מקבלים את המגיע להם. הם טוענים כי עבדו למען היהודים, והקב"ה מוכיח

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 00-330-3900-489 • מבלגיה 00-380-844-28

מדרום אפריקה 07-551-8521 • מארגנטינה 00-3988-4031 • מאוקראינה 00-380-947-100-633 • קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

# ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

## מאה אחוזי החזר

ערב חג הסוכות - כולנו מכירים ונושמים את התאריך הלחץ הזה; בית של משפחה ברוכה ברוך ה', בלי מים חמים - גם את המציאות המורכבת הזו אין צורך להסביר, כולנו יכולים לשער את הקושי שבדבר; ואם תחברו את שני הדברים - ערב חג הסוכות, ואין מים חמים - תבינו שציפינו לישועה בדחיפות-על. התקשרתי לאינסטלטור, וביקשתי ממנו שיבוא לבדוק מה קורה. הוא נענה לקריאה, הגיע ובדק, ועד מהרה פסק את פסוקו: הבוילר הלך. "תקשיב", הוא הסביר בפנים רציניות, "מסוכן להשאיר את המצב כך, אני אגיע אחרי יום טוב ואתקן את זה, בעזרת השם". "למה אחרי יום טוב?" התעקשתי, "למה לא עכשיו? תעשה טובה ותתקן לי את הבוילר עכשיו, בערב יום טוב. לכבוד יום טוב. ככה ייחשב לי התיקון כהוצאות שבת וחג שחוזרות". האמת, היה נראה שהוא די נהנה מהשיקול שלי, כאילו יש לי הסכם עם חברת ביטוח, שאם התיקון ייעשה עכשיו - אקבל החזר. אבל כידוע, ערב חג הסוכות הוא לא תאריך אישי שלי בלבד. גם האינסטלטור אמור להיכנס לחג לאחר שיספיק להכין את כל הדרוש. הוא חיכה בדעתו, ואז אמר: "אם אתה רוצה את התיקון עכשיו, זה יעלה לך ארבע מאות פונט". סכום גדול, ממש גדול, מה שנקרא 'תעריף שתיים'. אני מסכים איתו שזה הוגן לגמרי לבקש סכום כזה ביום עמוס כזה, ולא מתווכח. הרי סיכמנו שהוצאות שבת ויום טוב חוזרות. הוא מתקן, אני משלם את מלוא הסכום בשמחה, ואנו נפרדים לשלום. אך יצא האינסטלטור, והנה הדוור דופק על דלת ביתנו. הוא מביא מעטפה, ומבקש ממני שאחתום כי היא אכן הגיעה ליעדה. אני פותח את המעטפה בסקרנות רבה, ומגלה את ההפתעה הצפויה: 'חברת הביטוח' עמדה ב'הסכם', ובמעטפה נחים לא פחות ולא יותר, ארבע מאות פונט! התברר שאי פעם השתתפתי בהגדרה, ושכחתי מזה לגמרי. מעולם לא זכיתי בהגדרות, והנה, בפעם הראשונה בחיי זכיתי בארבע מאות פונט. הוצאות שבת ויום טוב חוזרות!

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת שפה ולבחור סיפור מס' 262.)

## בחסד תיבנה סוכה

הסוכה שלי מתרחבת או מתכווצת משנה לשנה. פעם היא יותר מרובעת ופעם יותר מלבנית, פעם היא גדולה ופעם היא קטנה, ותמיד זה תלוי בדירה שבה אני גר. כמעט כל שנה אני מוצא את עצמי בדירה אחרת, עובר משכירות לשכירות. כדי להתמודד עם בניית הסוכה כראוי, קניתי כמות ממוצעת של דפנות, כך שבשנים שונותות לי דפנות מיותרות, אני משאיל אותן למי שצריך; ובשנים שהסוכה שלי גדולה יותר, מישוהו שלא צריך את שלו, משאיל לי. אפשר לקרוא לזה 'סוכת חסד תיבנה'. בשנה שעברה הייתה סוכתי קטנה מכמות הדפנות שיש לי, וגסי ביקש לשאול ממני את הדפנות היתירות. נתתי אותן בשמחה, אבל הגיס ביקש עוד משהו: "אני רוצה לסמן על הדפנות את המקומות שלהן, זה מאוד יעזור לי. אפשר?" כאן באתי במבוכה. לא רציתי סימונים על הדפנות. "אתה יודע מה?" אמרתי לבסוף, "תסמן סימונים ממש קטנים". זה הספיק לו. הוא הודה לי על הרשות שנתתי, וסימן לו את סימוניו, שרק הוא ידע לקרוא אותם. אחרי החג הוא החזיר את הדפנות, יפות ונקיות כמו שקיבל אותן. באותה שנה אירע אירוע מכריע: בשעה טובה ומוצלחת עברנו לדירת קבע. העברנו את כל חפצינו לדירה החדשה, ואת דפנות הסוכה אכסנתי יחד עם השכנים בקומת הגג, שם כל שכן קיבל פינה לאכסון דפנותיו. ערב סוכות הגיע. הרמתי כמה טלפונים לבני משפחה, בבקשה שיבואו לעזור לי בנשיאת הדפנות מקומת הגג הביתה. היחיד שיכול היה להיענות לבקשתי היה גיס, אותו גיס שקיבל ממני את הדפנות בשנה שעברה. יחד עלינו למעלה, וגילינו שמישהו ניסה לעשות שם סדר, הזיז דפנות מפה לשם ובלבל את הכול. ועכשיו השאלה הייתה, איך אוהה את הדפנות שלי. כאן בא לעזרתי הגיס. הוא אמר לי, "אתה זוכר את הסימונים שסימנתי בשנה שעברה? לפיהם אוכל לדעת מה הן הדפנות שלך". ואכן, הוא זיהה את הדפנות באמצעות הציונים הקטנים שהוא ציין, וכך קמה לה סוכה מצוינת.

מצוות החסד מהשנה שעברה, עמדה לה, לסוכתי הקטנה.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת שפה ולבחור סיפור מס' 265.)

## זה לצד זה

באחד הימים הלחוצים שבין יום הכיפורים לסוכות, ישבתי בבית הכנסת ולמדתי. בלוח השנה אין הרבה ימים כאלו, שבהם העבודה רבה כל כך, אבל נוות ביתי, מנשים באוהל תבורך, עודדה אותי לצאת ללמוד, באומרה שבודאי בזכות לימוד התורה תהיה לנו סייעתא דשמיא להספיק את כל ההכנות הנחוצות לחג. לפתע ניגש אליי יהודי נכבד, והעניק לי מאתיים דולר. הודיתי לו, והכנסתי את השטרות לכיסי. חשבתי: מעניין, מה הוא מצא ביי? מה פתאום החליט לתת לי סכום נכבד כזה? התשובה לשאלה התבררה עד מהרה: לידי ישב אברך מבוגר ממני, שכבר מחתן ילדים. היהודי שנתן לי את הכסף היה גביר מחו"ל, והאברך שלצידו פגש בו זה מכבר וביקש ממנו תמיכה לחג. עתה הוא נכנס לבית המדרש, ושאל את אחד מראשי המוסדות של הקהילה, האם האברך שביקש את התמיכה, אכן זקוק לה. הנשאל אישר כי אכן יהיה בנתינה סיוע גדול, ומיד ניגש הגביר ונתן לי את הכסף. הוא בעצם רצה לתת אותו לאברך שישב בסמוך אליי. "הייתה לך טעות", עדין אותו אחד מראשי המוסדות שצפה במתרחש, "נתת את הכסף לאברך שיושב ליד זה שביקש ממך את התמיכה". לקחת ממני את הכסף חזרה - הוא לא רצה. להשאיר את האברך השני בלי כלום - גם לא. הפתרון היה פשוט מאוד: הגביר הוציא עוד מאתיים דולר, ונתן אותם לאברך שלשמו הוא הגיע לכאן. ושלושתנו ידענו, ששום טעות לא הייתה כאן. זה היה רצון ה', שגם אליי יגיע כסף, והוא סידר אותנו יושבים זה לצד זה, וניהל את שאר העניינים כדי שכל אחד יקבל את חלקו. איך אמרה העיר כנגדי? בוודאי בזכות לימוד התורה תהיה לנו סייעתא דשמיא.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת שפה ולבחור סיפור מס' 264.)

## כוחה של הודיה לה'

מכונת הכביסה שניקתה לנו כל כך יפה את הבגדים, התחילה לעשות בעיות. במקום בגדים נקיים, היא החלה פולטת החוצה בגדים ובהם כתמים כחולים, אשתי זיהתה את מקור התקלה, וטענה שיש לקרוא לטכנאי כדי שיתקן זאת. אמרתי: מי שאומר למכונה שתעבוד כראוי, הוא גם מורה לה לשבשש את פעולתה. כנראה לא הודינו לקב"ה על מכונת הכביסה, ואולי באה התקלה כדי לעזור אותנו לכך. התחלתי להודות לה' על המכונה ועל פעולתה המיטיבה בכיבוס בגדינו, ובמקביל קבעתי שנברר על טכנאי שגובה מחיר זול. בערב ניגשתי אל מייבש הכביסה כדי לבדוק האם הכביסה כבר יבשה, והתברר שהיא בכלל לא התחילה להתייבש. לחצתי על כפתור ההפעלה, אך אפס. המייבש לא נענה ללחיצתי. שוב אמרתי: לא הודינו כמו שצריך על המייבש! למחרת בתפילת שחרית הודיתי לקב"ה על המכונות הנפלאות, שהן שליחות הבורא לקיים בנו את חסדו - 'מלביש ערומים', וביקשתי שתחזירנה לפעול כסדר. חזרתי הביתה, לחצתי על הכפתורים המתאימים, גם במכונת הכביסה וגם במייבש, והנה - שתייהן עובדות כראוי. חלפה שעה, והנה הבגדים יוצאים נקיים ממכונת הכביסה, ויבשים כראוי מהמייבש. הכול בחסד וברחמים. טוב להודות.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת שפה ולבחור סיפור מס' 273.)

יהודים  
שלקחו על  
עצמם שותפות  
בהפצת האמונה  
בעולם  
מעידים על ישוועות  
בכל תחומי החיים.

הסיפור הבא  
יכול להיות שלך!  
התקשר עכשיו:  
02-30-11-5-11

מפיצים  
אמונה  
ורואים  
ישועות

אחרי חודשיים זכינו בדירה בירושלים

אני כבר כמה שנים אחרי החתונה, ועדיין אין לי קורת גג מסודרת. ציפיתי לישועה לפני ר"ה תשפ"ה. חשבתי לעצמי: אם אני רוצה לזכות בדירה משלי, אני צריך להרבות כבוד שמיי ולחזק עוד יהודים באמונה וביטחון, כך שעוד יהודים יזכו להכניס לביתם את אור האמונה והשגחה פרטית. לקחתי על עצמי זכות החזקת שכונה שלמה להפצת האמונה, שיגיעו לשם העלונים כל חודש במשך שנה שלמה - לזכות בבית וגם לפרנסה בשפע. וממש זכיתי לראות ישועות ד' עין בעין: בתוך כמה חודשים זכיתי בדירה במחיר למשתכן בירושלים, ממש כמו שביקשנו, וגם הפרנסה התחילה להגיע בשפע גדול. הרגשתי שבזכות הפצת האמונה בעולם - זכינו להיושע. תודה, משפחת כהן

שכונה שלי

לע"י רבי עמרם  
נלבי"ע כ"ד אלול תשע"ו  
לעילוי נשמת ה'  
נלבי"ע ו' תשרי ה'  
להצלת נ.ח.מ.  
לרפואת התינוקת

# חצי מחיר

## מגזין השגחה פרטית

גליון מרהיב עין, גדוש בתוכן עשיר למבוגרים, נשים וילדים, עם מגוון רחב של מדורים מרתקים וייחודיים, כתובים ביד אומן ובשפה קולחת ומקצועית.

ראיונות צבע, היסטוריה במשקפיים אחרות, פלאי גוף האדם, סיפורים קצרים, סיפורים בהמשכים, טורים, מדור שו"ת ועוד.

**מתחילים פשוט. לחיות. טוב!**



**ב-9 ש"ח**  
ל 3 חודשים ראשונים



**אל תפסידו** הצטרפו עכשיו וקבלו

את מוסף הסיפורים המיוחדים של חודש תשרי כתובים על ידי הסופרים הטובים ביותר!

**02-502-2-502** חייגו כעת

חדש! רישום אוטומטי, 24 שעות ביממה

או בעמדות נדרים פלוס על שם "מגזין השגחה פרטית"

קח שותפות קבועה בהפצת "השגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם ותזכה גם אתה לראות את ישועות בכל העניינים.

**התקשרו עכשיו למוקד הישועות: 02-30-11-5-11**

בעמדות נדרים פלוס על שם "מגזין השגחה פרטית"

משלוח בדואר ת.ד. 5475 ירושלים

או בהעברה לבנק לאומי  
(10) - סניף 902חשבון 57390056  
ע"ש השגחה פרטית אמונה ובטחון ע"ר

## מה שמגיע - מגיע

מספר יהודי מביתר:

קניתי דירה בטאבו משותף, ולשם כך היה עליי להביא הון עצמי בסכום גבוה, יותר מהגדרש בשביל רכישת דירה רגילה. שאלתי והתייעצתי עם אנשים איך משיגים את ההון העצמי הזה, וכך הגעתי ליועץ משכנתאות מסוים. הוא אמר לי שהוא יוכל להשיג בעבורי הלוואה מהבנק, שתעזור לי להגיע לכל הסכום ביד ומיד. הלוואה צריך להחזיר, וידעתי שתנאי התשלום עומדים ללוות אותי בשנים הבאות. לכן ביקשתי ממנו שינסה להגיע לפריסת תשלומים של שמונה עשרה שנה, כדי שהסכום שיצא מחשבוני מידי חודש יהיה אפשרי ומתאים ליכולת הכלכלית שלי. על הבקשה הזו חזרתי שוב ושוב, בטלפון ובחווזה. במהלך הדברים התניתי את התשלום על טרחתו, בכך שיצליח לפרוס את התשלומים לשמונה עשרה שנה. אין לי מושג האם היועץ עשה כל שביכולתו או פחות מכך, כך או כך, הוא השיג לי הלוואה בפריסת תשלומים לעשר שנים בלבד. מה שאומר, שסכום גדול מאוד יצא מחשבוני כל חודש. סכום שידרוש ממני מאמץ מעל ומעבר למה שתכננתי. אמרתי לו, "מה עשיתי? דיברנו על פריסה לשמונה עשרה שנה, לא לעשר!" "אתה רוצה להחזיר את הכסף ולבטל את הפעולה? זה עדיין אפשרי", ענה לי היועץ.

"גם את זה אני לא יכול לעשות", הבהרתי. "אני צריך את הכסף בדחיפות, כך שאני מוכרח את ההלוואה עכשיו. את הזמן שהיה לי עד עכשיו, בזבזתי על ההמתנה לך, ובניתיים לא דיברתי עם שום יועץ אחר. הבעיה היא שלא עמדת בתנאים שדיברנו עליהם, ולא זה המוצר שביקשתי".

ההמחאה - תשלום על שכר הטרחה של היועץ - כבר נמסרה לו. 7,200 ש"ח טבין ותקלין. "ובקשר לצי"ק", המשכתי לומר, "חכה עם זה. אני צריך לברר הלכתית כמה באמת מגיע לך, אם בכלל".

הייתה לי תוכנית לגשת לדין תורה, ולברר ברצינות את העניין. עברו כמה ימים. נרגעתי. דרך אגב, זו עצה טובה לכל דבר מכעים: לפעמים כמה ימים עוזרים לבן אדם לראות את המצב במבט מפוכח. אף פעם לא כדאי לפעול מתוך דחף רגעי.

חשבתי לעצמי: למה לי לגשת לדין תורה, ולכלות את זמני וכוחי בשביל סכום של כמה אלפים? גם אם הסכום הזה צריך להיות שלי, אתן אותו ליועץ, והקב"ה יחזיר לי אותו בדרך כלשהי. הרי לא ייתכן שדבר שצריך להגיע אליי לא יגיע אליי. התקשרתי ליועץ ואמרתי לו, "תקשיב, חשבתי על זה. בסך הכול התאמצת בשבילי והבאת לי את ההלוואה מהבנק. אתה יכול להפקיד את הצי"ק".

נפרדנו כידידים. באותה תקופה קיבל קרוב משפחתי סכום של כחמישים אלף ש"ח, כפיצויים על פציעה של ילד. מסיבות השמורות עימו הוא החליט שלא להשתמש בכסף לעצמו, אלא לחלקו לצדקה. כך זכיתי בשיחת טלפון ממנו, בה הוא ביקש להעביר לי שלושת אלפים ש"ח.

בקשה להחזיר מס ששלחתי כבר מזמן, נענתה לפתע, וכך נכנסו לחשבוני עוד אלפיים שקלים חדשים.

שתי אלפיות נוספות הגיעו כבנוס מהעבודה של אשתי. כך חזרו לחשבון הבנק שבעת אלפים שקלים חדשים. מאתיים נוספים כנראה הגיעו בלי ששמתי לב...

ואני הרווחתי מכל הכיוונים: יועץ המשכנתאות קיבל את שלו, בבית הדין התפנה מקום לדין הבא, ובסופו של דבר, בעוד עשר שנים יהיה נחמד מאוד לגלות שסיימתי לשלם את ההלוואה. הרי בטוח שהקב"ה ייתן לי כל מה שאצטרך בשביל שאסדר עם זה.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת שפה ולבחור סיפור מס' 272.)

## יתפלל למי שהחכמה שלו

בבית מדרש גדול בירושלים נערך אירוע מרגש: אחד מהאברכים שבקהילה סיים את כל הש"ס. באירוע המשמח, אירוע שכולו שמחה בה' ובתורתו, נישאו דברים בשבח הלימוד, ובזכות הגדולה ללמוד גמרא בכלל, ואת הש"ס כולו בפרט. נכבדים התכבדו, רבנים נאמו, והנה קם אברך מתוך הקהל וביקש לומר כמה מילים בפני הציבור החשוב.

"אני רוצה לספר לכם, על שיחה שהייתה לי עם בעל השמחה שזוכה היום לסיים את הש"ס - כן יתחיל ויסיים שוב ושוב, ויעשה חיל בכל מקצועות התורה. סיפרתי לו שאני רוצה לקנות דירה בסמוך לבית הכנסת. אמרתי לו שאני מרגיש שזה יעזור לי מאוד בעבודת ה', ושלכן אני מתפלל על כך כל יום בתפילת שמונה עשרה.

'ככה? הוא אמר לי, 'אז גם אני אתפלל על עניין שקשור לעבודת השם. אני אתפלל שאזכה לגמור את הש"ס'.

עכשיו אתם מבינים איך החבר שלנו הצליח? הוא התפלל בכל יום שהקדוש ברוך הוא יעזור לו ללמוד, להמשיך ולא להפסיק, ולהגיע לסיום הש"ס!"

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת שפה ולבחור סיפור מס' 271.)

**מפיצים אמונה ומחיים נפשות**

הנתרמה לזכות

ואל נח בן אברהם  
י"א לא השאיר אחריו זש"ק  
ב' אברהם בן נגיי  
א השאיר אחריו זש"ק  
ב' פ. וכל משפחתה  
נחמה בן איטה איטק

יום אחד הבחנתי בעלון שלכם בבית הכנסת. עד אותו רגע לא הכרתי אותנו, וחשבתי לעצמי - עוד עלון, כמו כל השאר. אבל לא דמייתי כמה כוח יש בו. מהרגע ההוא, חיי השתנו מן הקצה אל הקצה. המאמרים והסיפורים שבעלון חיזקו את אמונתי, ביססו את ביטחוני והאירו מחדש את כל חיי. מאז, חיי הפכו לחיים מלאי אור, שמחה ומשמעות. אני מודה לכם מעומק הלב על האור הגדול שהכנסתם לחיי.



# ארבעה בנים

לקראת חג הסוכות הבאנו חיזוק מיוחד, טעימה מהמדור המרגש 'בחזית האמונה' מתוך מגזין 'השגחה פרטית' למשפחה. המגזין המושג באומנות מיוחדת על ידי טובי הסופרים, מעניק מבט של אמונה והשגחה לכל בני המשפחה, במדורים מושקעים ומגוונים לילדים ולבני הבית. טעמו ותחי נפשכם.

יש משהו מטעה בשיחה עם ר' שמואל משה. החיות והנמרצות שבקולו עלולות לתת את הרושם כי מדובר באיש ככל האנשים. כששאלנוהו על כך בטלפון הוא השיב שתומות, "אני כמו עפיפון". נאלצנו לדחות את סיפוק סקרנותנו עד לפגישה, שנערכה במקלט בית כנסת בני ברק, אז הוא ניאות להסביר. "כשרוצים לתאר תמונת נוף פסטורלית מציירים עפיפון עף ברוח. למה? כיוון שזה סמל הרוגע, הנכונות לזרום עם הרוח לאן שתישא אותו. כך גם אנחנו בשנים האחרונות - מאז קיבלנו את ה'מתנות' השונות אנו משתדלים לזרום עם מה שהקב"ה עושה. לא להתנגד, לא להתרעם, לא לחשוב אילו היה אחרת. מניסיון אישי, אין שלוה נפלאה מזו". כך החל מסע העפיפון.

## סע עכשיו לבית החולים

הסיפור שלנו מתחיל לפני שמונה וחצי שנים, בערב ראש השנה תשע"ז. ר' שמואל משה התקשר לברר אצל הרב חנניה צ'ולק אם הוא באמת חייב לגשת למיין עם התינוק בערב ראש השנה. "גילוי שיש לו המוגלובין שש", סיפר. "אתה בסדר?" ר' חנניה הזדעק, "המוגלובין שש זה נמוך מאוד. אתה חייב לנסוע לבית חולים!"

"לא הבנתי אז שאני רק בתחילתו של מסע", מספר לנו ר' שמואל משה, "אליעזר התינוק קיבל מנת דם, אך הדם לא נקלט כמו שצריך, רק כעבור ארבע שנים וחצי גילו סוף סוף במה מדובר. זו מחלה נדירה מאוד, עד שאין לה אפילו שם מדויק."

בשל מחלתו, אליעזר מוכרח להיות מטופל כל העת, כך שהוא משויך בכל רגע נתון לשמונה מחלקות שונות, ולקוח עשרה כדורים ביום, לבד מהטיפולים שהוא עובר בבית החולים.

שניים וחצי חולים, לא יותר עוד בתקופה הראשונה, שבה לא ידענו בדיוק מה הבעיה של אליעזר, גילינו לפתע אצל דודי, הבן הגדול יותר, בעיה אחרת. כך נאלצנו להגיע לבית החולים אני ואשתי יחד, כיוון שצריך היה לטפל בשניהם.

ברחמי שמיים, אחר כמה שנים, המצב של דודי השתפר לטובה, אולם הוא עדיין מטופל, ובחצי שנה האחרונה הוא מגיע שלוש פעמים בשבוע לבית חולים. אלו שני הילדים החולים.

אסתר, הילדה השלישית, נקראת ילדה בריאה, אך למעשה גם היא מבקרת הרבה בבית חולים.

חימיקה הוא הילד הרביעי. איתו עברנו סיפורים נוראיים בבתי החולים. זו הייתה פרשייה שנדמה היה שאין לה סוף, אך כיום בחסדי שמיים הוא בריא לגמרי. איך מנהלים בית עם ארבעה ילדים חולים?

"אני מקפיד מאוד לא לקרוא לזה כך", אומר ר' שמואל משה. "יש לי שניים וחצי

## הזוכים המאושרים!

מבין כלל המצטרפים החדשים למנוי "מגזין השגחה פרטית"

עד ליום ראשון, פרי ניצבים, כ"א באלול תשפ"ה זכו בהגרלות בינים



2 זוכים - נגן מוטען בשירים וסיפורים של השגחה פרטית

משפחת וקסלר | ביתר עילית  
משפחת בריסק | מודיעין עילית



2 זוכים - סט מלא כל ספרי השגחה פרטית

משפחת גינזבורג | בני ברק  
משפחת אליהו | רכסים



2 זוכים - רחפן לילדים [להוסיף תמונה קטנה]

משפחת פרידמן | בית שמש  
משפחת עזרי | אלעד



2 זוכים - משחק קופסא מרתק ומהנה לכל המשפחה

משפחת וידר | אשדוד  
משפחת שלמה | מודיעין עילית

## ניסין שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

## הלואה לשינה

באזור שבו אני גר, במרכז אירופה, השכירות יקרה מאוד. רכישת דירה אינה אפשרית כלל, ואנחנו מתגוררים כבר שנים באותה דירה קטנה וצנועה. משפחתנו הולכת וגדלה, הקירות סוגרים עלינו, ועדיין אנחנו מחפשים.

בכל פעם שכבר עולה איזו דירה על הפרק, האוזניים כואבות רק מלשמוע את המחיר, ושוב אנחנו חוזרים לקונכייה שלנו; וכשמוצעת דירה במחיר קצת יותר אפשרי - היא נתפסת מיד על ידי אנשים אחרים. ואני - אין לי פרוטקציה אצל אף אחד. דרישה נוספת שלנו לגבי דירת המגורים, היא הסוכה. בעניין הזה אנחנו לא מוכנים להתפשר.

הצעתנו לאשתי שנתרחק לאזור זול יותר, אבל היא ענתה בחכמה, שהאנשים שמתרחקים הם אלו שיש להם רכב, ולנו אין רכב. אנחנו חייבים לגור בסמיכות מקום סבירה למוסדות החינוך. וכיוון שלא הייתה שום דרך טבעית להגיע לדירה הגיונית המתאימה לגודלה של משפחתנו, פשוט התפללנו על זה.

באחד הימים נודע לי על משפחה מסוימת, שאחרי שלושים שנות מגורים במקום, עומדת לחזור לארץ ישראל. מיד באתי בדברים עם בעל הבית, וביקשתי שישכיר לי את הדירה מיד אחרי שהשוכר הנוכחי יוצא. למעשה המשפחה עדיין התעכבה, ורק אחרי שנה נוספת התפנתה הדירה.

מיהרתי לבעל הדירה, להזכיר לו כי הייתי הראשון שביקש לשכור אותה, והוא הפנה אותי לבן שלו. הבן, למרות החשש שמא לא יאמין לי, הסכים להשכיר לי את הדירה ולא להקשיב להצעות נוספות, ויהי לפלא: סכום השכירות שנדרש מאיתנו היה זול בכשלושים אחוזים מכל הדירות שרציתי לפני כן, ושנתפסו.

גם לגבי הסוכה ראיתי ישועה גדולה. הרי סיכמנו שלא נוותר על כך! אמנם כן, הייתה אפשרות להקים סוכה בחצר, אבל זה לא הספיק לי. רציתי לקיים את המצווה של שינה בסוכה, עניין שבאזור שלנו דורש ממש מסירות נפש. בתקופת סוכות קר מאוד בחוץ, ולא כולם ישנים בסוכה כמו שמקובל בארץ ישראל.

אבל רציתי, וביקשתי מה' שיעזור לי. פניתי לידיד משכבר הימים, שהוא אמנם לא בסגנון שלי, אבל עם לב חם, וביקשתי ממנו הלואה כדי לבנות לדירה מרפסת שתשמש לסוכה. ידיד זה אינו נוהג לישון בסוכה, אבל הוא מעריך את מי שכן עושה זאת.

הוא הלואה לי את הסכום, וברוך ה', המרפסת נבנתה, וחיינו לקיים מצוות שינה בסוכה. בהושענא רבא הזמנתי את הידיד כדי שיראה את הסוכה החדשה, המסודרת יפה, מקושטת כמנהג 'זה קלי ואנוהו', ושאלו לישון גיתן בה. ביררתי אצל רב האם אין בעיה של 'יציאת דברים' בהזמנת ידיד שהלואה לי כסף, והרב אמר שאם היינו ידידים עוד קודם לכן, אפשר להזמין.

הוא הגיע מתוך התעניינות, וכשראה את הסוכה היפה, התרגש מאוד. "יש לך חלק בסוכה הזאת!" הזכרתי לו, "בזכותך יכולתי לישון בסוכה".

"באמת זכות", אמר הידיד, "הייתי רוצה שתמיד תהיה לי הזכות הזאת. מה דעתך שאוותר לך על ההלואה?"

הדעות שלנו שונות בהרבה דברים, אבל בנושא הזה, הסכמתי איתו לגמרי...

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחר בחירת שפה ולבחור סיפור מס' 269.)

## עבר את כל התחנות

מספר חתן, שעות ספורות לפני חתונתו:

ממש עוד מעט יגגו לי ברטט 'הוא יברך את החתן ואת הכלה', ואני מבקש לספר את סיפורי, מתוך הודיה גדולה להש"ת.

בשבוע שעבר, ביום חמישי שלפני שבת העליה לתורה, יצאתי מהישיבה שבה אני לומד - ישיבת בעלזא-חיפה, ועליתי על האוטובוס, קו 972 לכיוון

ניתן לשמוע את הסיפורים

בשלוחה 33 בקו השגחה פרטית

02-30-11-300 (לאחר בחירת השפה)

ילדים חולים, כך אני אומר. אני לא רוצה להוסיף אפילו קצת על מה שבאמת יש. לא רוצה להוריד מהחסדים של הקב"ה שאנחנו כן רואים".  
כך היה גם כשהציעו לו לאחרונה להגיש בקשה לקצבה גדולה. כיום הם מקבלים סכום מסוים בשל מחלתו של אליעזר, ונודע להם כי אם יצהירו שהוא אינו יכול להתנייד בעצמו, יוכלו לקבל סכום גדול במיוחד. סכום שיעזור להם מאוד.  
ר' שמואל משה לא הסכים. "לא רוצה לקחת שקל שלא מגיע לי. אני רוצה להודות על מה שיש, ולכן לא אסכים בשום פנים ואופן להצהיר כך".

## כשהוא מתלונן אני מרגיש טוב יותר

זהו המוטו שמלווה את ר' שמואל משה: הודיה והכנעה.  
"החסד הכי גדול שהקב"ה עושה איתנו, הוא מרפא החיים.  
נלחמנו על החיים הרגילים. שזה אומר לא לוותר, להסתדר כמה שיותר, לא עצרנו את הלימודים של הילדים וגם לא את שלנו, ההורים.  
דאי שנאלצנו פה ושם להוריד. עזבתי את משרת הר"מ שבה שימשתי בשעות לפני הצהריים, אשתי הורידה גם כן חלק נכבד מהעבודה, אבל לא עזבה לגמרי. כך הורה לנו הרה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א.  
כך גם הגישה בבית. לא להפוך חלילה לנעבעך. כל משפחה מתמודדת. חלק מתקשים יותר, אחרים פחות. אז גם אנחנו מתמודדים. אולי התמודדות גדולה יותר מאחרים. אבל מתמודדים.  
בגלל הצורך להיות כל כך הרבה בבית החולים, קורה שאין ארוחת צהריים, ואז אנחנו מזמינים מנות מארגוני חסד. הילדים כמובן מתלוננים. בתחילה זה הפריע לי מאוד, עד שיום אחד קלטתי את החסד שבדבר. תודה לבורא, שהם מרגישים ילדים נורמליים, וחיים בתחושה שהכל רגיל. כמה צריך להודות על זה!  
פעם אחת כשהגעתי לישיבה ניגש אליי איש הצוות שאחראי על סדר ב', 'למה אתה פה?' הוא שאל אותי.  
"למה לא?"

"אני יודע שאתה צריך להיות בבית עכשיו", הוא השיב, "לך הביתה".  
כוונותיו היו טובות, והוא אף עשה זאת בצורה יפה, אבל כשהוא מתלונן למה אני לא מגיע בזמן אני מרגיש טוב יותר.

## כולל תל השומר

בכיסו של ר' שמואל משה צלצל הטלפון. על הקו אברך שמחפש מגיד שיעור קבוע לשעות הערב.  
"אחשוב על כך", השיב לבסוף.  
כשסיפר לאשתו על ההצעה, היא שאלה, "איך בדיוק תוכל לקחת את זה? הרי אפילו לישיבה אתה לא מצליח להגיע".  
"זה היה עוד בתקופה ששימשתי כר"מ בשעות הבוקר, והשאלה שלה הייתה נכונה. בכל זאת, התייעצתי עם אדם שאני בקשר טוב אתו. הוא אמר לי, 'תיקח את זה, והשם יעזור'. למעשה, עד היום - איני מבין כיצד - כמעט שלא החסרתי שיעור".  
את הסיפור הזה מביא ר' שמואל משה כדוגמה ל'נסי'. "עם כל הקשיים, יש לנו מקום מפלט. התורה.

פתאום אתה רואה איזה נס שיש 'מחייבים'. לפעמים הגעתי למיון כשבראש שלי עמד השיעור שעדיין לא מוכן, ועד השעה שבע וחצי עלי לסיים להכין אותו. אומנם חדר מיון הוא לא ממש המקום להכין שיעור, אבל פשוט אין ברירה, וכך אני מתיישב עם גמרא ומתחיל ללמוד. הגוף נמצא בבית החולים, אבל הראש במקום אחר. המחייבים תופסים את המחשבה, ואתה חייב לעשות שטייגן.  
"הראש כולל שאל אותי פעם למה אני לא נמצא בכולל", הוא מספר בחיוך, "עניתי לו שפתחתי סניף של הכולל בתל השומר".  
כשהייתי במקום שבו קשה יותר להתרכז, גיליתי יום אחד שאפשר פשוט ללמוד משניות, וכך במהלך התורים וההמתנות בחדר המיון הספקתי לסיים כמה סדרים משניות(!)...

## למה שימש יין ההבדלה?

כיום אני זוכה לקשר בעיקר עם מרן הגאון ר' יצחק זילברשטיין שליט"א, הרה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א והגה"צ ר' שמעון גלאי שליט"א. אותם אני שואל במקרה הצורך, ומהם אני שואב חיוזק ואמונה.  
כל מה שאני שואל - ובשל המצבים הרפואיים שסובבים אותנו, מתעוררות אצלנו שאלות רציניות כמעט מידי שבוע - הוא על מנת לקיים ללא עוררין.  
בקשר לכך אספר סיפור מדהים שאירע עימי. 'מופת' של ממש.

ירושלים, כדי להתברך מפי רבי, האדמו"ר מבעלזא שליט"א.  
בירושלים ירדתי מהאוטובוס, ורק אחרי שהוא נעלם מעיניי שמתי לב שיש לי ביד רק מזוודה, והיד השנייה ריקה. התפילין!

שכחתי את התפילין באוטובוס.  
ואני - חתן, עמוס בסדרות של לפני חתונה, ואין לי גרם אחד של פניות לעסוק בפרויקט של חיפוש התפילין.  
פניתי לקב"ה בתפילה חמה, וביקשתי מעומק הלב שאמצא את התפילין במהירות ובקלות. "אנא השם", התחננתי, "עשה שבחתונה התפילין כבר יהיו אצלי".  
יותר מזה לא עשיתי בעניין, כי הזמן היה קצר, והמלאכה - מרובה עד מאוד.  
למחרת, ביום שישי, הנחתי תפילין שלקחתי בהשאלה, וכך גם ביום ראשון. ביום ראשון בערב התקשר אליי בחור מהישיבה בחיפה ושאל אותי, "איבדת תפילין?"  
כן, מאיפה אתה יודע? שאלתי בפליאה.  
"מצאתי אותן!" ככה פשוט.  
"איך?"

וכאן הוא סיפר לי על טלטולי הדרכים שהוא עבר בשבילי: באותו יום, יום ראשון בצהריים, הוא עשה את דרכו מביתו שבירושלים לישיבה בחיפה. את התפילין הוא מניח תמיד בתוך המזוודה שבתא המטען, וכך הוא אף פעם לא שוכח אותן, אך היום 'משום מה' הוא החליט לקחת את התפילין בית, בהחלטה שיהיה בסדר והוא לא ישכח אותן. ואכן, היה בסדר גמור. בחיפה הוא ירד מהאוטובוס, הוציא את המזוודה מתא המטען, ורק אחרי שדלתות האוטובוס נסגרו, הוא נזכר ששכח את התפילין.  
הוא התחיל לרוץ אחרי האוטובוס, אבל התחרות הייתה אבודה מראש. האוטובוס הרבה יותר מהיר מרגליו של בחור ישיבה.

יהודי יקר הבחין בו, והאיץ בו להיכנס אליו לרכב. "בוא תיכנס, ואנחנו נשיג את האוטובוס בעזרת השם".  
הם רצו להקדים את האוטובוס בעוד שתי תחנות, אבל יד ה' הייתה כאן: רמזורים האדימו בדיוק כשהם הגיעו לצמתים, ואחרי כמה עצירות ממושכות כאלה, הם החליטו לנסוע מיד לתחנה האחרונה. הגיעו ונודעו כי האוטובוס כבר ביקר שם.

"לך למסוף", ביקש הבחור מהנהג הצדיק.  
הצדיק לקח אותו למסוף. לא לזה שהבחור התכוון אליו, אלא למסוף קטן ופחות מוכר.  
הבחור ניגש מיד לפקיד ושאל, "בדקות האחרונות הגיע לכאן קו תשע-שבע-שתיים?"  
"לא", ענה הפקיד, "יש פה רק תשע-שבע-שתיים מלפני כמה שעות".

לא היה שום סיכוי בעולם שהתפילין שלו תהיינה על האוטובוס הזה; לא היה שום היגיון בהחלטה לעלות עליו ולחפש, אבל הדחף לעשות משהו גבר על ההיגיון, והוא עלה לאוטובוס, עבר בין המושבים, סרק בידי את המדף העליון שבו אנשים מניחים דברים, וגילה את התפילין. לא שלו. שלי.

הוא לא זיהה אותי מיד כבעל התפילין, אבל כשראה את קופת הצדקה של בעלזא בתוך השקית העוטפת את הנתיק, הבין שהיא שייכת לבחור מהישיבה. בירור קצר העלה שהבחור הזה הוא אני.

וכל זה, עוד לפני שפרסמתי שאבדו לי תפילין.  
עכשיו, הבחור ביקש ממני רשות להשתמש בתפילין שלי, עד שימצא שליח שביא לי אותן לאשדוד - עיר מגוריי. כמובן אפשרתי לו זאת בשמחה. וברוך ה' היום, ביום שלישי, התפילין חזרו אליי. התקשרתי לבחור להודות לו על שהיה שליח ההשגחה, והוא סיפר לי שבדיוק היום הוא מצא את התפילין שלו.  
באווירה של חתונה המתקרבת, אמרתי לו: "תראה איזו השגחה. שהכל ברא לכבודי".

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת שפה ולבחור סיפור מס' 270.)

## שימו לב!

כלל המצטרפים למגזין 'השגחה פרטית' עד ליום ראשון, כ"ז בתשרי, יקבלו את המגזין המוגדל עם המוסף המיוחד לחודש תשרי.

אנו עושים את מירב המאמצים שהגיליון יגיע במהירות האפשרית, ובעזרת השם הוא יישלח אליכם במהלך חודש תשרי.

אנא קחו בחשבון שייתכן שהמגזין יגיע גם לאחר החג.

## עדיין ניתן להצטרף להגרלה יחודית לכלל מנויי השגחה פרטית



2.

בר מים  
"נעם 2" היברידי  
מבית אפיקים

מים חמים וקרים זמינים עבורכם  
בכל שעה שתחפצו גם בחול וגם בשבת



1.

כרטיס טיסה לקברי  
צדיקים באירופה  
עם דרכי שלמה

תוכלו לבחור את היעד מתוך רשימת  
יעדים מגוונת ברחבי אירופה

# ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

המשך ארבעה בנים »

פעם תקף את אשתי וירוס שגורם לעיוות הפנים, שלא נדע. אורך זמן רב עד שהוא עובר, וגם אז הוא משאיר עקבות. על מנת למנוע את העקבות הללו נותנים הרופאים הרבה קורטזון, שאמור לעזור, אך הוא גורם לכל מיני תופעות לוואי.

בצר לנו פניתי לגאון ר' יעקב אדלשטיין זצ"ל. ר' יעקב הביא לי רשימה של הוראות מעשיות. ביניהן, לשים בגביע ההבדלה הרבה יין, ושלל אחר ההבדלה אשתי תשטוף את פניה עם היין של ההבדלה. כך תעשה שבועיים, ובשבוע השני יעבור לה הווירוס. את התרופות שתפסיק מייד. כאשר אמר - כן היה. בשבוע השני, בבוקרו של יום ראשון, שמונים וחמישה אחוזים מהבעיה נפתרו. עוד מספר ימים חלפו עד שהכל נמוג ללא שנותר אף רושם.

תקופה לאחר התגלגלה שיחה עם אחד מאנשי הצוות בישיבה. הוא סיפר לי שאשתו סובלת קשות ממגרונות. שאלתי אותו, אנחנו הרי סמוכים על שולחנו של ר' יעקב. ניגשת אליו?

"לא", השיב לי בחוסר נוחות. "אני לא מסתדר איתו. הוא עונה לי תשובות מזרחות".

"מה למשל?" שאלתי אותו.

הר"מ הביט בי במבוכה, "הוא הורה שאשתי תשטוף את ראשה ביין של הבדלה..."

צמרמורת אחזה בי. תפסתי אותו וגעתי בו, "אתה נורמלי?! הנה, שנינו סבלנו. אני הקשבת להוראות המזרחות של ר' יעקב ואשתי נושעה, ואתה לא מסתדר עם זה, ואשתך עדיין סובלת..."

## לא יודע למה, אבל עושים

דלת ביתו של ר' יצחק זילברשטיין מכירה היטב את דמותו של ר' שמואל משה. שוב הוא נכנס פנימה. הוא רוצה לדעת בסיבת מה באו עליו הניסיונות הללו. מה עליו לתקן.

ר' יצחק מנענע ראשו לשלילה. "רק תורה. תורה נקנית בייסורים".

"אולי ישנן אי אלו קפידות?" מנסה ר' שמואל משה לשאול.

ר' יצחק משייר אליו את עינו, "אני לא מרשה לך להעלות את השאלה הזאת על השפתיים", הוא אומר, "תורה נקנית בייסורים, זה הסיפור".

ר' יצחק מוסיף ומספר שחמיו, הרב אלישיב זצ"ל, אמר לו פעם, "אם אתה רואה אדם שאין לו ייסורים, או שהוא לא יגדל תלמיד חכם, או שיש לו ואינך יודע עליהם".

ככל שמנסה ר' שמואל משה לשאול, שוב ושוב זו התשובה.

"לפני כל טיפול רציני אני הולך לקבל ברכה מהגאון ר' יצחק זילברשטיין או מהה"צ ר' אלימלך בידרמן. אפשר לומר שהרווחתי קרבה לגדולי ישראל שלא הייתה לי בלי זה.

והדבר הזה הזאת בגדולי ישראל מרימה את ביתי בכמה רמות. הרה"ג ר' יעקב אדלשטיין זצ"ל אמר לי בזמנו להדליק כל שבוע מספר נרות לעילוי נשמות צדיקים שנפטרו בדורות האחרונים. בדיוק השבוע שאל אותי הבן שלי מה זה. אמרתי לו 'לא יודע'. ר' יעקב אמר ואנחנו עושים. ר' אלימלך הורה לי שאשתי תדליק בערב שבת עוד שני נרות, אחד לזכות ר' מאיר בעל הנס והשני לטובת צדיק נוסף. למה? לא יודע. אבל אנחנו עושים. כך הבית מרום יותר.

## תורה שלמדתי באך

היה זה בתחילת המסע, בבית החולים. אליעזר היה אז בן שנתיים וחצי, והוריו - היו אחרי שנה וחצי של התמודדות מתישה. כעת עמדו אחרי עוד בדיקה קשה, ור' שמואל משה נתקף בסחרחורת.

"ראה אותי אז יהודי יקר האחראי על אונקולוגיה בעוזר מצוין". הוא זיהה מייד שמשהו לא בסדר, ושאל, "למה אתה ככה?"

אמרתי לו.

"טוב, נדבר", ענה לי. חמש דקות אחר כך התקשרה אליי הרבנית קניבסקי וביקשה לברר כיצד ניתן לעזור לנו. כבר באותה שבת לקחו אותנו מארגון 'חברים לחיים' לנופש רציני.

הסיפור הזה ממחיש את עולם החסד המופלא שקיים אצלנו. אני גם רואה פה השגחה פרטית. בדיוק כשהרגשתי שכבר איני יכול, פגש אותי האיש המתאים.

מעשה נוסף היה לי בקשר ליחבורות' שמסרתי בישיבה.

אחד האשפוזים של דודי ארך חודש שלם ברצף. הגעתי אז לשיעור דף היומי בחירוף נפש. אבל לישיבה - כמה שרציתי - לא הצלחתי להגיע, לבד מפעמיים שמסרתי 'חבורות'.

המסכת הגלמדת הייתה 'כתובות', ואת שתי החבורות הכנתי בבית החולים. הן היו חבורות מיוחדות. כשהגיע הזמן למסור 'חבורה' נוספת כבר חזרנו הביתה, ואני חשבתי לעצמי, אם החבורות שהכנתי בבית חולים יצאו כל כך טוב, אז ה'חבורה' הנוכחית ודאי תהיה מעל ומעבר.

למעשה יצאה 'חבורה' פחות מוצלחת.

## מחירו של קישקע

מספר יהודי מבית שמש: אני רוצה לומר לכם שהמשפט "צעד אחד בשביל השני חוסך אלף צעדים בשבילי", הוא לא סתם מליצה. זה אמיתי לגמרי. בדרך כלל, כשאנחנו עושים חסד אנחנו יכולים רק לדמיין מה חסכנו, אבל אף פעם לא נדע מה באמת עמד על כף המאזניים. אני דווקא כן יודע, וזה ברור כשמש, כמה מאמצים וכמה כסף שווה קישקע, והרי דברים כהווייתם:

מנהג קבוע אימצתי לי עם השנים, להביא לשכני את מנת הפשטידה של החמין, המכונה 'קישקע', בכל יום שישי.

זה התחיל אחרי שכמה פעמים הוא טעם מהחמין הביתי שלי, ומאוד נהנה. בעקבות כך, יום שישי אחד הכנסתי לו הביתה מנת קישקע, וכך עשיתי גם בשבוע שלאחריו. בתחילה זה היה רעיון נחמד, ואחר כך זה כבר הפך לנוהג רגיל. קישקע הוא לא צריך להכין. את זה הוא מקבל ממני.

פעם אחת, באחד מערבי השבתות שבעונת הקיץ, יצאתי עם כל משפחתי לשבות בירושלים, אצל הורי. יצאנו מוקדם, בעוד היום גדול, כך שהטלפון השיג אותי בהיותי בירושלים. על הקו השכן ושאלתו בפני, "אפשר לבוא לקבל את הקישקע?"

"האמת היא שאנחנו לא בבית עכשיו", אמרתי, "אנחנו בירושלים, אבל במקפיא נשארה לי מהשבוע שעבר חתיכת קישקע. אם תיקח מפתח מהשכנים, תוכל להיכנס ולהוציא את הקישקע בשבילך".

הורדתי את הטלפון, וחשבתי לעצמי שכל העניין הזה מוגזם. לא לעניין להטריח את השכנים ולבקש מהם מפתח, בשביל הדבר הנחמד הזה ששמו קישקע. זה לא מוצר שכל כך קשה להכין לבד. אמנם קבענו לנו נוהל נעים ומקרב לבבות, אבל עכשיו אנכי בירושלים, וגם ליבי, והוא יוכל להסתדר בלעדיי.

התקשרתי שוב לשכן והתנצלתי, "אני חושב שזה לא לעניין להיכנס לבית שלי רק בשביל זה. השבוע אני לא יכול להביא קישקע".

אז לא.

השבת עברה עלינו בנעימים. חזרנו הביתה במוצאי שבת עייפים אך מרוצים, פתחנו את דלת הבית במפתח, וריח של צחנה עלה לקראתנו. התברר שהמקפיא נשאר למשך כל השבת פתוח כדי סדק לכל אורכו.

זו הייתה שבת חמה, המזגנים לא פעלו בדירה בהעדונו, כך שכל העופות והמצרכים שהיו במקפיא הופשרו והבאישו.

נזכרתי כי ממש רגעיים ספורים לפני הנסיעה, פתחתי את המקפיא כדי להוציא צידה לדרך בעבור ידידי - שלוקים קפואים. כנראה מתוך חיפזון השארתי את הדלת פתוחה.

כשהשכן התקשר לבקש את הקישקע, וזיכרונו של הקישקע הקפוא עלה מיד, לא העליתי בדעתי כי ברגעים אלו הקביה שולח לי משהו שיסגור את הדלת של המקפיא. חשבתי אז שהטרחתי לא שווה את המוצר, ובמו פי דחיתי את העזרה שנשלחה אליי משמיים.

הסיפור שהיה יכול להסתיים ב'איזו השגחה! השכן נכנס, לקח את הקישקע וסגר לי את המקפיא כמו שצריך' - נגמר אחרת.

וגם זאת ההשגחה פרטית, ללמדנו.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת שפה ולבחור סיפור מס' 268.)

## עניין של זמן

בלילה, כשחזרתי הביתה מהישיבה, היה הבית מלא בריחות מיוחדים של ערב ראש השנה. אמא שלי טיגנה קציצות לוף - כרתי - בשביל הסימנים.

"אתה רואה את הכרתי הזה?" אמרה לי אמא שלי, "זוהי חתיכת סיפור".

עכשיו כבר לא ידעתי מה מגרה יותר, הקציצות או הסיפור. ואכן, אמא שלי הבחינה שהייתי רוצה גם לטעום וגם לשמוע, וכך הרווחתי את שניהם.

וזה הסיפור:

מדי יום אמא שלי נמצאת אצל סבי, שברוך ה' אינו צעיר, וזקוק לעזרה רבה. אני מסייעת לו בכל מה שהיא יכולה, ומקדישה למצווה הזו זמן רב בכל יום. באותו יום היא תכננה, שאחרי שתסיים לעזור לסבא היא תלך לסדר כמה בדריים: ראשית תפנה למשרד של ארגון

## דפיקה על הגב

לאחרונה נערכה שבת שבע ברכות במשפחה המורחבת, ולא יכולנו להגיע. לילדים זה היה מאוד קשה. כאב להם על שהם נאלצים להפסיד חוויה שכזאת. מצד שני, הם מקבלים כל מיני נופשים שלולא המחלה לא היינו אפילו חושבים עליהם.

באופן כללי הבית חי ושמח מאוד. ככל שאנחנו משדרים חוזק, רוגע ושלווה, הילדים מרגישים את זה, וזה מרגיע אותם.

השיחה בינינו רצופה אמונה, רוגע ושלווה שבוקעים ממך ללא גבול.

האם כך היה מתחילה?

במפורש לא.

ישנה אמרה ידועה מצדיקים, שיחד עם הניסיונות מקבלים כוחות לעמוד בהם. אני חושב שהמילה 'מקבלים' היא נכונה, אך לא מדויקת. בזמנים הללו מקבלים את האפשרות לקנות אמונה ולהתעצם, אבל אתה הוא שצריך להילחם ולא ליפול לשלוליות הייאוש. זו 'עבודה' תמידית שצריך לעמוד עליה.

לאחרונה עברנו תקופה לא פשוטה. היו כמה שאלות רפואיות, וגם לחץ כספי. חשתי מיואש.

פתאום - לא יודע מאיפה זה הגיע לי - נתתי לעצמי כזה 'זץ' (חבטה). 'אתה אומר שאתה מסכן? הבה נעשה רשימה, נספור מה קיבלת. יש לך ילדים טובים; אישה נפלאה; דירה; שטעלע מצוין, וכו' וכו'... מה חסר לך? הדבר המסוים הזה? בסדר... לפתע, המבט על מה שאין השתנה לגמרי.

השיטה הזאת, שיטת ה'רשימה', היא מצוינת. כך התחלתי לפני כל תפילה להודות על כל הדברים הטובים שיש לי. רק לבסוף אני מבקש שאני רוצה גם את הדבר הזה והזה. הבקשה היא כבר אחרת. ממקום אחר, בנוסף אחר, בטון אחר...

הייתה תקופה שהתחזקתי מאוד בכוונת המילים בתפילה. פתאום אתה שם לב למשמעות של כל מילה. 'על ניסוך שבכל יום עמנו' - כן, כל יום קורים לנו ניסים. 'הראנו השם חסדך' - יש חסד, רק מבקשים לראותו... מילים מסוימות אף הפכו לשירים שאנחנו שרים בבית. שירים שמשפיעים על האווירה, מחזקים את ה'חיות' והשמחה בבית, ומשרים שלווה.

מחוגי השעון שבמקלט בית הכנסת מתקדמים לאיטם, מעמיקים אל תוך הלילה. ר' שמואל משה מתרוסס, עיניו מחייכות בחום, "אז שורה אחרונה, יש לנו חיים רגילים כמעט לגמרי..."

זו התחושה: החיים טובים ויפים. בבית, בחדר מיון. בישיבה ובחדר הטיפולים. ישנן התמודדויות. לכולם. לנו קצת יותר. אליעזר ואסתר צריכים עדיין הרבה רחמי שמיים. שתהיה כל התחזקות של אי מי מאיתנו לרפואתם.

### קראתם, התחזקתם, והנחתם?

הצטרפו עכשיו למנוי החדשי ותיהנו כל חודש מהמגזין המלא בכתבות ורעיונות מהסוג הזה.

**חייגו כעת 02.502.2.502**

וקבלו את המגזין המורחב של חודש תשרי

עם המוסף המיוחד לחג

בחצי מחיר 9 ש"ח לשלושת החודשים הראשונים ללא התחייבות!

## הרופאים נדהמו

אח שלי, ילד מתוק ומלא חיים, בסך הכול לא חש בטוב. עלה לו החום, היה לו קשה לנשום, וכשהוא הגיע לביקור אצל הרופא, האבחנה הייתה מוכרת ולא מפחידה: דלקת ריאות. זו מחלה שהייתה מסוכנת מאוד בעבר, אבל בימינו, עם גילוי האנטיביוטיקה, זה לא משהו מלחיץ.

אחי קיבל את הטיפול המקובל, אבל הדלקת לא הרפתה. הפעם הרופאים כבר לא היו כל כך שאננים. הוא קיבל הפניה למיון, ושם התייחסו אליו ברצינות רבה. הוא נבדק כראוי, והמסקנה הייתה שהוא צריך לעבור ניתוח כדי לנקות את הריאות מהדלקת. הבעיה הייתה, שאחי הגיע למיון כשהוא חלש מאוד. כאב לי לראות אותו חיוור, כשעל פניו הבעה סתמית כזאת, כאילו שום דבר לא מעניין אותו. כשהגוף כל כך חלש, הניתוח עלול, חלילה וחס, לסכן אותו יותר, ולכן צריך לחכות שהוא יתחזק. אמנם, מסובך מאוד לחזק את הגוף בזמן שהדלקת נמצאת בו, והרופאים ניסו להשתמש בכל מיני פטנטים כדי להיטיב את מצבו. נתנו לו תמיכה נשימתית ועוד כל מיני דברים, וכך כעבור שבועיים הוא כבר הגיע למצב שמאפשר ניתוח.

במשך השבועיים שחלפו עד אז, היו לידו מלווים לאורך עשרים וארבע שעות ביממה. בחלק גדול מהזמן שהו הוריי ליד מיטתו, ובחלק האחר היו שם בני משפחה נוספים ומתנדבים. אלו היו שבועיים קשים לכולנו, וכל זה בחודש אלול, בתחילת שנת הלימודים, בזמן שכבר אמורה להיות שגרה שכל כך ייחלנו לה. ביום רביעי הרופא בישר את הבשורה: מחר כבר יהיה אפשר לערוך את הניתוח! הוא הורה שהילד צריך להיות בצום כבר מהלילה, והסביר, שאחרי הניתוח הילד יישאר בבית החולים להתאוששות למשך כשבוע, ורק אחר כך, ממש בערב ראש השנה, ישתחרר.

יום חמישי בבוקר הגיע. כולנו ידענו שהיום ייערך הניתוח. התפללנו בהתרגשות, מקווים שסוף סוף תהיה לאחי רפואה שלמה. אמא שלי הייתה עם אח שלי, מעסיקה אותו כדי להשכיח ממנו את הצום. זה לא היה פשוט. מידי כחצי שעה הוא ביקש משהו לאכול, ואמא אמרה לו שאי אפשר. הוא כבר ממש בכה, ועדיין לא היה אפשר. בשעה אחת בצהריים אני מתקשר לשאול מה קורה, ואמא אומרת לי: "ברוך השם", הכול בסדר.

"איך היה הניתוח?"

"עדיין לא היה. אנחנו בהמתנה".

עברו עוד שעה ועוד אחת, ואז, בשעה שלוש, אחרי המתנה מורטת עצבים, כשאח שלי בצום, מגיע סוף סוף הרופא, והוא מתנצל ואומר: "בסוף הניתוח לא יהיה היום, אלא ביום ראשון". למה? כי חדר הניתוח תפוס כמה מקרי חירום, ומעוד כמה סיבות לא מעניינות בכלל.

אמא שלי אמרה משהו כמו, "אז צריך לתת לילד מהר משהו לאכול". היא לא התעצבנה, לא כעסה ולא התרגזה, והרופאים כמעט יצאו מגדרם מהתפעלות מהתגובה הרגועה שלה. הם רגילים שאנשים כועסים מאוד כשדוחים להם ניתוח אחרי שהם התכוונו לקראתו רבות.

כשהשמעתי על הדחייה של הניתוח, ממש דאגתי. "אם הניתוח יהיה ביום ראשון, יצטרכו להיות איתו בבית החולים בראש השנה!" אמרתי לאמי.

"אם ככה השם קבע לנו, סימן שזה הכי טוב", היא אמרה.

למחרת, יום שישי, ובשבת קודש שלאחר מכן, היה התור שלי להיות עם אחי. הוא היה מחובר לחמצן כל הזמן, והנה בשבת לפתע ניכר שיפור גדול במצבו. כשהרופא הגיע וראה את המדדים, הוא הוציא ממנו את הצינור של החמצן, ואחי נשם מצוין! הוא גם חיך ודיבר ממש כמו בימים הטובים.

ביום ראשון בבוקר הרופא הגיע כדי לבדוק את אחי לפני הניתוח, והוא נדהם: המצב השתפר באופן בלתי צפוי לחלוטין! במצב כזה לא צריך בכלל ניתוח. נראה היה שהדלקת מצטמצמת מעצמה, ושניתן להמשיך עם טיפול אנטיביוטי רגיל בבית, בלי שום התערבות נוספת.

אחי שוחרר הביתה סוף סוף, כבר באותו יום ראשון, בשעה שאילו הוא היה עובר את הניתוח ביום חמישי, היו משחררים אותו רק ברביעי, ערב ראש השנה. ראינו בחוש שהאמונה של אמא שלי, והשלווה והרוגע שיצר הביטחון שלה בה, הביאו עימם את הישועה.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת שפה ולבחור סיפור מס' 266.)

מסוים, המסייע לאלו שעוזרים למבוגרים, ותגיש שם טופסי בקשה לתמיכה לקראת החג. אחר כך היא תלך לשוק ותקנה שם לוף, כי בחנות הירקות הסמוכה לביתנו לא מוכרים לוף. התוכנית הזו הייתה עשויה לארוך שעה לכל הפחות, ולגלוש בקלות לשעתיים, אם לוקחים בחשבון גם את ההמתנה שנדרשת בכל המקומות.

זו הייתה התוכנית, אבל הקב"ה סידר לה תוכנית יעילה יותר. מיד אחרי שאמא יצאה מביתו של סבא, היא פגשה באחת הפקידות מהמשרד של הארגון שאליה תכננה ללכת. "מה קורה?" שאלה הפקידה, שכבר הכירה את אמא, "מתי את מביאה לנו טפסים בשביל לקבל את התמיכה?"

"אני בדיוק בדרך אליכם", אמרה לה אמא. והפקידה אמרה לה, "חבל שתטרחי. תביאי לי את הטפסים עכשיו, וכל טוב".

כיוון שכך, המשיכה אמי ישירות לכיוון השוק, והנה למולה חנות ירקות. היא חשבה, אולי בחנות הזאת אפשר למצוא לוף? ואכן, בחנות היה לוף, ואמא קנתה אותו, והלכה ישירות הביתה. תוך פחות מרבע שעה הסתדרו כל העניינים החשובים, ואמא אמרה לי, "מי שנותן מהזמן שלו לכיבוד הורים, הקב"ה חוסך לו זמן בדברים אחרים".

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת שפה ולבחור סיפור מס' 267.)

## יסוד מצוות ארבעה מינים

הראונו חז"ל לדעת מהו יסוד מצוות נטילת ד' מינים, שהוא כדי לחזק זאת האמונה ולהראות כי אנחנו נשארים בכל המצבים דבוקים בהקב"ה, בו נגיל ונשמח, ובו יבטח ליבנו, עם נברא יהלל קה, להראות שעל אף כל הייסורים והצרות, המחלות והרדיפות, האסונות הנוראות הקורים ליחיד ולמשפחות, על אף כל זאת אנו 'עם נברא', המצוי בכל העיתים תחת השגחתו הפרטית של בורא עולם, ובכל המצבים נהלל את ה' יתברך בכל ליבנו, ונקרא רק אליו, כי הוא רוענו אשר הוא היטיב ומיטיב ויטיב לנו, ואף בעת הזאת לא עזבנו, ורק הוא אשר יושיענו. ולזה אנו באים עם הדי' מינים לקלס ולשבח את הבורא יתברך, ואנו מראים כי אף בדור כזה, שאין לנו לא כהן ולא נביא וכו', והרשעות מתגברות והולכת וכו', אנו בקרבתו של הקב"ה, ורצוננו לשמוח עמו בישועתו.

## מבין שהכול מה'

כשמבין כי הכול בידי שמיים, שוב לא במהרה יחטא.

(דרכי החיים)

אדרבא, יוסיף שבח ותהילה לה' כפי אשר גמל עליו. ונראה לי לפרש בזה הקרא "ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישרים אתו", ובמדרש "גם אויביו - זה יצר הרע", ולהנ"ל אתי שפיר, כי אם יאמר אדם שכל דרכיו ברצות ה' והכול מאתו יתברך שמו ומה' מצעדי גבר, שוב אין ליצר הרע שליטה בו, ואז "גם אויביו ישרים אתו" זה יצר הרע ואתי שפיר. ויפה אמרו "דין גירא", כי על ידי שיהלל ה' בדי' מינים, ומבין כי הכול נתן לו ה', מתייחס היצר הרע מלהסיתו, וירא כי לא יכול לו.

(כתב סופר)

## מעיד על השגחה

שמעתי כי לכל אילן ואילן או עשב או ירק יש שר שולט עליו ואומר לו 'גדל', ודי' מינים אלו, לא השליטם הקב"ה ביד שר ושוטר, אלא כביכול מכוחו ומהשגחתו הפרטית הם גדלים. ולזה ציווה לנו ליקח אלו הד' מינים מיוחדים לו בחג, להראות לכול שעם ה' אלה, והנה הנם בידו, שאין להם פחד ואימה משום בריה בעולם, ואפילו לסמא"ל אין לו כוח לשלוח יד בהם, אחר שהם מצוינין ומסומנים בסממן של מלך.

(סדר היום)

## תפילת הערער

פנה אל תפילת הערער ולא בזה את תפילתם, תכתב זאת לדור אחרון ועם נברא יהלל י-ה (תהילים קב, יח-יט). לשון הפסוק קשה: פותח ביחיד - "תפילת הערער", ומסיים ברבים - "תפילתם", ולכאורה היה ראוי לומר ברבים - "תפילת הערערים", או לסיים בלשון יחיד - "תפילתו". אמר רבי יצחק: הפסוק הזה מדבר כלפי דורות אמרו שאין להם לא נביא לשמוע את דבר ה', ולא כהן גדול לשאול באורים ותומים ולא בית המקדש שיכפר עליהם, אלא עוד רק תפילה אחת שנשתייר להם התפילה היא הדבר היחיד שנותר להם, וזהו פירוש הפסוק "תפילת הערער", שהתפילה הוא יחידה, כערער בערבה, שהם מתפללין בראש השנה ויום הכפורים, ולא תבזה אותו תפילה מהם, הוי על כך נאמר "ולא בזה את תפילתם" בלשון רבים, שזהו על תפילת דורות הללו. תכתב זאת לדור אחרון ועם נברא, יש להבין, וכי עדיין אומה עתידה להבראות, שהוא אומר ועם נברא? [...]. רבנן אמרי: הפסוק מדבר על אלו הדורות שהן שנחשבים כמתים במעשיהם שאין בידם תורה ומעשים טובים, ובאין ומתפללין לפניך בראש השנה וביום הכפורים ועל ידי שאתה מקבל את תפילתם ותשובתם אתה בורא אותן בריה חדשה, וזהו פירוש הפסוק "תכתב זאת לדור אחרון", שייכתו לחיים טובים בימי הכתיבה, ובכך יהיו 'עם נברא', כבריה חדשה. ואחר שהקב"ה קיבל את תפילתם ותשובתם, והם נכתבו לחיים טובים ונבראו כבריה חדשה, ומה מוטל להם לעשות? ליקח הדס וערבה אתרוג ולולב ולהלל אותך, שנאמר ועם נברא יהלל י-ה. (מדרש תהילים קב)

## קנו לעצמכם זכות לשנה טובה

שליח מיוחד יתפלל עליכם בערב ראש השנה על ציון הקדוש של בעל חובת הלבבות

לדעת אחד מגדולי המקובלים, יומא דהילולא של "החובות הלבבות" חל בראש השנה 906 שנה לפטירתו (ד"א תת"פ)

כמו כן בכל ערב ראש חודש יוזכרו כל התורמים על הציון הקדוש בעיר הקודש צפת



## ראו מה שכתב על אלו המזכים את הרבים:

בספרו חובות הלבבות שער אהבת ה' פרק 4

"ראוי לך אחי לדעת, כי זכויות המאמין, אפילו אם יהיה קרוב לנביאים, אינם כזכויות מי שמורה בני אדם אל דרך הטובה, שזכויותיו נכפלות בעבור זכויותם בכל הימים ובכל הזמנים"

## הצדיק בודאי יכיר לכם טובה

קנה עכשיו את הזכות הגדולה ביותר לשנה טובה

6176\*

שלוחה 4

+972-26313-742

-- או בעמדות נדרים פלוס ע"ש "השגחה פרטית" --

## נקודה מתוך שיעורי המופלא של

הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקוד

## האמונה בכוח התשובה

החשיבות שהאדם עצמו נותן לו. כך גם בעניין התשובה: ככל שהאדם מחשיב את תשובתו, רואה את ערכה - שהיא דבר אמיתי, ומאמין שכל חטאיו נתכפרו - עולה ערכה של התשובה שעשה, והיא נהיית תשובה אמיתית. הרמב"ם (הלכות תשובה, ז, ד) ביקש למנוע מחשבות שליליות על אמינות התשובה, ולכן כתב במתק לשונו, שלא יחשוב האדם שהוא מרוחק ממעלות הצדיקים בגלל עוונותיו וחטאיו, כי לא כך הדבר, אלא הוא אהוב ונחמד לפני הבורא (עיי"ש). ואדרבה, במקום שבעלי תשובה עומדים, אפילו צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד. בעשרת ימי תשובה, ובפרט בשבת שובה, עלינו לבטוח בהשי"ת שיקבל את תשובתנו, ולהכיר ולהודות לו על המתנה הגדולה של התשובה.

כשיהודי שב בתשובה, אפילו במעט, הוא כבר אדם חדש לגמרי. בכוח התשובה להפוך עולמות שלמים. אך היצר הרע, כמוכן, אינו מרוצה ממצב זה. הוא משתדל להעמיד את האדם מול חטאיו, ולהקטין בעיניו את ערך תשובתו. אך האמת היא כדברי הרבינו יונה, הכותב בתחילת שיעור תשובה (אות ט'): "שלכל תשובה תמצא סליחה". ההבדל בין האדם שלפני הסליחה לבין האדם שלאחריה, הוא הבדל עצום שאין לתאר ולשער. ככל שהאדם ממשיך להרגיש שהחטאים עדיין שייכים לו, ואינו מאמין בשינוי הגדול והעצום שעבר, הוא מפחית מכוח התשובה וגורם לעצמו ששוב יחטא. לעומת זאת, מי שמקבל את התשובה בשמחה, ושמח ומאמין שתשובתו התקבלה, פותח דף חדש ומסייע לעצמו להיטיב את דרכיו עוד ועוד. כלל נקוט בידינו, שערכו של כל דבר נמדד לפי

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקוד נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלוחה 2 < 2 (לאחר בחינת השפה)

העלון יוצא לאור גם באידיש אנגלית  
לקבלת העלון במייל 023011300@GMAIL

לשליחת סיפורים במייל: hphp6176@gmail.com